

Gemeente Utrecht

't Bureaublad

Nr. 326
30 september 2010

Alles wat aandacht krijgt groeit!

Interview met

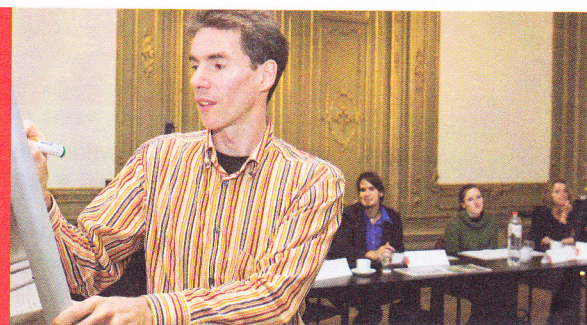

Ben
Rensen

Ben Rensen (64) is jeugdarts GG & GD, gemeente Utrecht, in gezondheidscentrum De Brug in Zuilen. Daar ontvangt hij vaders, moeders en vooral kinderen. "Ik begeleid schoolkinderen in een achterstandswijk. Twintig scholen, 4000 kinderen. En dat al dertig jaar. Met veel plezier hoor. Er toe doen als arts, daar draait het bij mij om!"

Lees meer op pagina 12

Kijk voor het trainingsaanbod
van dit najaar op
<http://intranet.utrecht.nl/hetbureau>

Actuele vacatures

Schaal		pagina						
			8	Coördinator receptie & facilitair	4	11	Senior medewerker beleid & advies	7
6	Projectsecretaresse	2	9	Medewerker kwaliteitszorg	4	12	Senior beleidsadviseur/projectleider	8
8	Medewerker bedrijfsbureau	2	10	Constructeur	5	12	Senior projectmanager vastgoed	9
8	Ontwerper/bestekschrijver	3	10	Coördinator proces nazorg	6	12	Teamleider control & financiën	10

**Ben
Rensen**

“Ook de grootste boef heeft een menselijke kant”

Door Frank Flippo

“Ik begon vrij laat met mijn opleiding. Pas rond mijn 35ste werd ik arts, later jeugdarts. Rond mijn dertigste ging ik voor mijn co-assistentie sociale geneeskunde naar Tanzania. Daar leerde ik wat armoede is: gebrek aan hygiënisch voedsel, een dak, schone kleren. Zoveel moet daar worden opgebouwd. Ik vond het erg dat westerlingen als vorsten te midden van die armoede leefden. Mede vanwege dit soort scheve verhoudingen ben ik naar Nederland teruggekeerd. Niet alleen in Afrika maar ook in Nederlandse achterstandswijken is preventieve gezondheidszorg belangrijk. Een ongezond kind groeit minder goed. Gebrekkig eten werkt ook psychisch door, net als slechte sociale omstandigheden. Er bestaan grote sociaal-economische gezondheidsverschillen tussen wijken. Niet buiten kunnen spelen bijvoorbeeld werkt fnuikend.”

Wat kan een arts daaraan doen?

“Een arts adviseert vooral. Soms belt de politie bij een vermoeden van kindermishandeling: Ken je dat kind? Soms regel ik vooral noodzakelijke dingen. Bijvoorbeeld: de vader is vertrokken en de moeder dreigt in paniek weg te lopen. Dan help ik mee te zorgen dat de kinde-

ren verzorgd worden. Ze moeten in bad, naar bed, schone kleren, ontbijten, naar school. Dus denk ik: First things First. Daarna zien we wel verder. Opvoedingsproblemen kunnen vele kanten hebben. Daarom krijg ik soms, op verzoek van de echtgenote, ook de man des huizes op spreekuur. Zulke mannen bedreigen soms ook mij als arts. Ik zeg dan rustig: ga even zitten. Zeg, hoe werd jij zelf eigenlijk opgevoed? Soms zie ik zo’n kleerkast ineens een traantje wegpinken. Ook de grootste boef heeft een menselijke kant. We mogen dit nooit vergeten.”

Vanwaar deze tomeloze inzet?

“Ik werd jeugdarts omdat je van elk gered kind een rendement in veelvoud terug krijgt. Als dankzij mij een kind geen VMBO, maar HAVO haalt, heb ik veel bereikt. Eli Wiesel zei: ‘Er is veel liefde en zorg nodig om mensen tot mensen te maken, en zo weinig om diezelfde mens te vernederen, te vernietigen zelfs.’ Moeilijk verteerbaar vind ik de onwil van sommige ouders om hun gedrag onder ogen te zien. Ik sta dan machteloos. Maar een kind is van nature loyaal, is fysiek en psychisch met hen verbonden. Ik trek dat liever niet los. Een jeugdinrichting is ook niet alles.”

Een geslaagde dag?

“Wanneer ik een kind heb laten lachen. Het geheim? Elke keer opnieuw, voor elk kind, blanco kunnen zijn. Dan wordt elke ontmoeting een feest.”

Hoe is je werk veranderd?

“Ik zie alweer de tweede patiëntengeneratie aankomen, van wie ik bijna alles weet. Meer kinderen slikken tegenwoordig kalmeringsmiddelen; hun ouders kunnen niet tegen hun normale, actieve gedrag. Ook de maatschappij stelt hogere eisen. Kinderen moeten en kunnen multitasken, maar hun concentratievermogen neemt ervan af en de overvloed aan indrukken maakt hen prikkelbaarder.”

Wat is er verbeterd?

“De verplichte standaardprocedure voor elke patiënt, met bijbehorende controle en cijferfetisjisme zijn godzijdank achter de rug. Flexibiliteit en vertrouwen zijn nu belangrijker. En ik waardeer de vrijheid in mijn werk.”

Wat doe je na je pensionering?

Veel kennis vervliegt doordat mensen abrupt stoppen. Liever ga ik parttime en geleidelijk afbouwen. Daarnaast heb ik liefhebberijen als beeldhouwen, colleges geven, zingen in een Byzantijns koor. Het liefst leef ik bij de dag. Vandaag is het enige wat je hebt, dus neem het ervan!”

Colofon

Uitgave

Gemeente Utrecht

Redactie

‘t Bureaublad wordt uitgegeven door ‘t Bureau, voor personeelsontwikkeling, gemeente Utrecht
Frank Flippo, Marja Hoogers, Martin Stevens en Jacqueline Collewyn

Vormgeving

Ellen Bakker Grafisch Ontwerp, Utrecht

Fotografie

Mariske Krijgsman. Foto pagina 12 Frank Flippo

Drukwerk

De Groot Drukkerij bv, Goudriaan

Inzending vacatures

Per e-mail 8 dagen voor verschijning (woensdag 17.00 uur)

Meer informatie

Redactieadres Vinkenburgstraat 26, 3512 AW Utrecht, 030-286 11 75, hetbureau@utrecht.nl